

„Har du maaske noget bedre at tilbyde mig, Onkel?“

„Det siger jeg ikke. Men det kunde maaske være. — Du veed vist, at Redaktør Hammer ved „Dannevang“ hører til mine gode Bekendte. Vi har oftere talt sammen om dig. Han anerkender, som jeg, dit stilistiske Talent men beklager, at du anvender det i en saa slet Sags Tjeneste. Jeg vilde ikke anse det for usandsynligt, . . . ja, jeg har Lov at sige, at der sikkert kunde stilles dig en fordelagtig Ansættelse ved Bladet i Udsigt, dersom du vilde føre dig lidt skikkelig op.“

„Dannevang! Jamen, det er jo reaktionært, Onkel! Og tilmed patentpatriotisk og militærbegeistret og skrupgudeligt. — Du vil da ikke, jeg skal svigte min Overbevisning?“

„Din Overbevisning! Hør, min Dreng, overfor mig kan du spare dig al Maskering. Jeg kender dig! Og nu vil jeg sige dig endnu en Ting. Jeg vil gøre dig en ny Indrømmelse. Du har i sin Tid valgt din Levevej med et Fremblik, som jeg maa yde min Anerkendelse. Journalistiken synes virkelig at skulle blive som et Springbræt for dem, der vil tilvejs i Samfundet. Du har naturligvis set, at Redaktør Lille er bleven udnævnt til Gesandt i Washington. Nylig sprang jo en anden Journalist op til at blive Amtmand. Det være nu af det onde eller af det gode, saa er det altsaa et Faktum, at Regeringen yder den anstændige Presse sin Anerkendelse ogsaa ved Embedsbesættelser og det tilmed paa den fordomsfrieste Maade. Den Ting synes mig værd at betænke for dig, Otto! Husk paa, at overalt, hvor dine Kolleger har Chancer, har du det i ganske fortrinlig Grad. Du bærer et Navn, der er vel anset i Hæren og som saadant ogsaa skattet ved Hoffet. At jeg er